

РЕШЕНИЕ

№ 1884

гр. София, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 14.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3464** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ вр. чл.145 – чл.178 АПК.

Образувано е по жалба на М. С. С., с [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], пощенска кутия №48, срещу Решение №2153-21-88 от 25.02.2022 г. на Директора на ТП на НОИ –С. град, с което е оставена без уважение подадената от М. С. С. жалба срещу разпореждане № [ЕГН]/272 от 26.11.2021 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

С посоченото разпореждане на жалбоподателя е отказано да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на чл.68, ал.1-3 и чл.69б ал.1 и 2 от КСО по заявление с вх.№ 1012-21-1935/29.12.2021г., тъй като няма необходимия стаж – 10 години, положен при условията на първа категория труд, няма необходимия 15 годишен стаж, положен при условията на втора категория труд, както и няма необходимата възраст по чл.68 ал1-3 от КСО.

В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са неправилни и незаконосъобразни. Посочва, че в процеса на административното производство не е бил уведомяван за нередности, а единствено по телефона веднъж е бил потърсен да уточни въпрос, във връзка с положен от него трудов стаж. Сочи, че административния орган е постановил своето решение при превишаване на правомощията си, състоящо се в „несъобразяване с ясната, точна, конкретна и безусловна императивна форма на закона, недопускаща допълнителни изисквания и

тълкувания, за да бъде признат осигурителен и трудов стаж“. Неправомерно органът е изискал насрещни документи като разплащателни ведомости от посочените осигурители. Според жалбоподателя, неправилно административния орган не му е зачел трудов стаж в АПК „С.“ за периодите 01.03.1976 г. – 30.09.1977 г. и 01.11.1979 г. – 01.03.1980 г. и в С. „Б. дол“ за периода 01.06.1981 г – 01.03.1984 г. и 17.02.1988 г. – 20.11.1989 г., като изтъква, че липсата на данни в разплащателната документация, приета и съхранявана в Осигурителния актив на НОИ, не може да служи като основание за отказ за зачитане на стажа му. Поддържа, че административният орган е постановил своето решение при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и материалния закон, за което излага подробни доводи в жалбата.

В проведените открити съдебни заседания жалбоподателят се представлява лично. Поддържа жалбата и представя писмени документи за сведение на съда и ответника.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител гл.юрк.П., оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби. Представя писмени доказателства. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Със заявление с вх.№ 2113-21-919/22.02.2021 г. жалбоподателя М. С. С. е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на чл.69, б.Б, ал.1-2 от КСО. Към заявлението жалбоподателят представил документи, удостоверяващи необходимият му стаж и за категория труд, съгласно изискванията на чл.40 от НПОС, сред които трудова книжка (ТК) № 63/21.02.1981 г., УП - 30 № 72/20.08.1990 г., издадено от АПК „С.“ – [населено място], за периодите: 01.03.1976 г. – 30.09.1977 г. и 01.11.1979 г. – 01.03.1980 г., с обща продължителност 01г., 10м. и 29 дни, Удостоверение обр. УП -3 №12/15.02.2000 г. издадено от С. „Б. дол“ – възгледобив за периодите: 01.06.1981 г. – 01.03.1984 г. и 17.06.1988 г. – 20.11.1989 г., с обща продължителност 04. г., 02 м. и 03 дни.

Длъжностното лице по ПО осигурителния стаж е извършило проверка за достоверността на представените УП - 30 № 72/20.08.1990 г., издадено от АПК „С.“ – [населено място] и Удостоверение обр. УП -3 №12/15.02.2000 г. издадено от С. „Б. дол“ – възгледобив. С писма от 01.06.2021 г. и 20.07.2021 г. от „ООА“ при ТП на НОИ - [населено място] са го уведомили, че в приетите разплащателни ведомости на осигурителите АПК „С.“ – [населено място] и С. „Б. дол“ – възгледобив, липсва информация за лицето М. С. С..

В представена ТК № 63/21.02.1981 г. е оформен стаж от „А.“ С. за периода 22.11.1989 г. - 07.09.1998 г. Посочения стаж обхваща период след 01.01.1996 г., за който осигурителите подават данни за осигурителен доход и дните в осигуряване за всяко лице, подлежащо на осигуряване. За периода 01.01.1997 г – 07.09.1998 г. в Регистъра на осигурените лица липсват данни за М. С. С.. При проверка на предадените „ООА“- [населено място] ведомости на осигурителя „А.“ С. е установено, че липсва информация за лицето М. С. С..

По отношение на заверения в представена ТК № 63/21.02.1981 г. стаж от “Предприятие за ремонт и строителство“ - кл.Л. за периода 14.09.1998 г. – 22.12.1998 г., с печат на “Предприятие за ремонт и строителство“ – кл.Л.. Съгласно Решение 4 от 20.06.1997 г. по ф.д. 11663/1991 г. на Софийски градски съд, дейността на

“Предприятие за ремонт и строителство“ е прекратена, считано от 20.06.1997 г. В случая длъжностното лице по ПО е установило антидатиране, тъй като към периода за полагане на осигурителния стаж – 1998 г., “Предприятие за ремонт и строителство“ е с прекратена дейност. В регистъра на осигурените лица за времето 14.09.1998 г. – 22.12.1998 г. липсва подадена информация съгласно чл.5, ал.4 от КСО.

Длъжностното лице по ПО е приело предвид изложеното, че УП - 30 № 72/20.08.1990 г., издадено от АПК „С.“ – [населено място] и Удостоверение обр. УП -3 №12/15.02.2000 г. издадено от С. „Б. дол“ – въгледобив и записа от ТК № 63/21.02.1981 г. от “Предприятие за ремонт и строителство“, не могат да удостоверят осигурителен стаж и не следва да се вземат предвид при преценяване правото на пенсия на лицето, тъй като не са редовни документи по смисъла на чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/.

По отношение на вписания в ТК осигурителен стаж за периода 01.08.1986 г. – 06.03.1988 г. от осигурителя СП“Б.“ – С., същият не бил оформен съгласно изискванията – липсвал печат на заверката. От отдел „ОА“ е отказано издаване на удостоверение за осигурителен стаж обр.УП-13 за периода 01.08.1986 г. – 06.03.1988 г., тъй като приетата от осигурителя документация съдържа информация само за 1995 г.

При тези съображения и при констатацията, че жалбоподателят към 22.02.2021 г. е на възраст 61 години, 04 месеца и 19 дни, както и че има зачетен осигурителен стаж 05 години, 11 месеца и 21 дни от трета категория труд, е издадено Разпореждане №№ [ЕГН]/272 от 26.11.2021 г. на Ръководителя по пенсионното осигуряване.

Разпореждането е обжалвано в срока по чл.117 ал.2 т.1 от КСО пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 2153-21-88/25.02.2022 г. е оставил жалбата без уважение. В посоченото решение, директорът на ТП-НОИ-С.-град е обсъдил всички доказателства, извел е правни изводи по отношение на достоверността на представените от жалбоподателя документи, правилността на незачитането на удостоверения в тях и в ТК № 63 стаж, и е приел, че жалбата е неоснователна, а постановеното разпореждане за отказ е правилно и законосъобразно.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесното решение, което представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б.“а“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба, ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния

осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. Ето защо, настоящият състав приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, като е спазено изискването за форма и съдържание на чл. 59 от АПК и чл. 175 от КСО. Изложени са в достатъчна степен мотиви, от които да може да се направи извод, защо жалбата е приета за неоснователна. Посочени са фактическите и правни основания за издаването му. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същото не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. Потвърденото с оспореното решение Разпореждане № [ЕГН]/272 от 26.11.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. –град, също е издадено от компетентен орган, съгласно приетите в съдебното производство Заповед № 1712/17.08.2015г. на директора на ТП на НОИ С. –град и Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на подуправителя на НОИ.

В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяната на оспорения акт, последният е постановен при правилно приложение на материалния закон.

Оспореното решение съдържа всички реквизити от формална страна, предвидени в чл. 59 от АПК. То съдържа указания за органа, който го издава, за наименованието на акта, както и за това в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва. Изрично е посочен адресатът на акта. Същият е датиран и носи подписът на лицето, което го издава с означение на длъжността му. В съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК решението има ясна разпоредителна част, която съдържа волеизявлението на административния орган и са определени правата и задълженията, които актът създава/засяга. Детайлно са изложени и фактическите основания за издаване на административния акт /чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК/. Посочени са и правните основания за издаване на акта.

По време на съдебното производство от страна на жалбоподателя бяха представени множество писмени документи: разпечатки от търговския регистър, удостоверения за актуално състояние на търг.дружества, писма, разпечатки от държавен вестник, формуляри на декларации до архивохранилището на НОИ, инструкции за създаването и функционирането на ОА на НОИ и др. Съдът е приел част от същите като доказателства в първото съдебно заседание. Останалите е приел за сведение, но не ги кредитира като доказателствата към делото, тъй като счита, че същите не са относими към предмета на спора.

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателя е подал заявление на 22.02.2021 г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е представил и изискуемите документи по чл. 2 от НПОС, относими към преценката на правото на пенсия и определянето на нейния размер.

Съгласно чл. 68, ал. 1 от КСО, право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва:

1. до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. - с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст;

2. до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. - с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст. Според чл. 68, ал. 2 от КСО, от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете. Правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при кумулативното наличие на две предпоставки:

-навършена възраст за съответната календарна година;

-наличие на изискуемия осигурителен стаж за съответната календарна година.

За да възникне правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, следва да бъдат изпълнени и двете изисквания на чл. 68, ал. 1 от КСО – лицето да има навършена изискуемата възраст и да има изискуемият осигурителен стаж, тъй като нормата е императивна и не допуска изключения.

Доказването на трудовият и осигурителният стаж се извършва с документите, изисквани от чл. 40, ал. 1 и 3 от НПОС: с данните по чл. 5, ал.4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърдено образец. Документите се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. В случаите, когато документите по ал. 3 липсват, осигурителите или техните правоприменници по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход. Документите по утвърден образец се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Първичният документ, в който се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето са изплащателните ведомости, а трудовите, служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в изплащателните ведомости. Поради това - записванията в книжката (от посочения вид) трябва да съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости от една страна, а от друга - в трудовата, служебна или осигурителна книжка на лицето за един и същи период, меродавно е записването в изплащателните ведомости, не обратното.

По делото не се спори, че жалбоподателят към момента на подаване на заявлението си е навършил възраст от 61 години, 4 месеца и 19 дни. Спорен е въпросът, следва ли да бъде зачетен осигурителен стаж на жалбоподателя за посочените по-горе периоди.

- Относно осигурителния стаж в АПК „С.“, удостоверен с Удостоверение № 72/20.08.1990 г. за периодите от 01.03.1976 г. до 30.09.1977 г. и от 01.11.1979 г. до 01.03.1980 г. на длъжности вадач и пешар, рингова пеш, керамичен цех, клон „С.“: За посочените периоди, АО е установил, че жалбоподателя не фигурира в първичната документация на АПК „С.“, съхранявана в отдел „Обединен осигурителен архив“(ООА) на НОИ(видно от писмо вх.№5531-09-222#1/20.07.2011 г. на ТП-НОИ К., л.76 по делото). В тази връзка представеният образец на удостоверението се явява издаден и в нарушение на чл. 40, ал. 3 от НПОС, съгласно който издаденият документ за установяване на осигурителния стаж трябва да се основава на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Видно от цитираните разпоредби, първичният документ, в които се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето, са разплащателните ведомости, а трудовите,

служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в разчетно-платежните ведомости и затова записванията в тях трябва да съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, а от друга - трудовата, служебна и осигурителна книжка на лицето или издадените от работодателя удостоверения за един и същ период, меродавно е съдържанието на изплащателните ведомости.

С решение на УС от 01.09.1989 г. се прекратява дейността на АПК „С.” и на основание чл. 11, ал. 2 от Указ № 56 за стопанската дейност от 05.09.1989 г. се създава Акционерна агрофирма /ААФ/ „С.”, вписана от СГС в регистъра за дружествени фирми с ограничена отговорност под № 63/18.01.1990 г. /ДВ. бр. 24/23.03.1990 г./.

Административният орган е установил, че образецът е антидатиран, тъй като към посочената дата на издаването му - 20.08.1990 г., АПК „С.” е с прекратена дейност. В тази връзка - представеният образец се явява нередовно издаден и подпечатан от несъществуващ към датата на издаването му осигурител. Посочените периоди (01.03.1976 г.-30.09.1977 г. и 01.11.1979 г.-01.03.1980 г.) не са отразени в трудова книжка, въпреки че такава следва да бъде издадена при първото постъпване на работа - в случая на 01.03.1976 г.

В допълнение е установено, че съгласно данните в образца, жалбоподателят е започнал работа като вадач, рингова пещ, керамичен цех, клон „С.”, при условията на първа категория труд по т. 4. б. „и” от ПКТГ1 /отм./, на възраст 16 години, 04 месеца и 29 дни. Следва да се посочи, че с оглед на възрастта си лицето не е могло да изпълнява тази длъжност по силата на закона (Решение № 9407/14.09.2021 г. на ВАС по адм. д. № 3363/2021 г.).

- Относно осигурителния стаж в С. „Б. дол”, удостоверен с Удостоверение №12/15.02.2000 г., издадено от С. „Б. дол” - възгледобив за периодите от 01.06.1981 г. до 01.03.1984 г. и от 17.06.1988 г. до 20.11.1989 г. на длъжност миньор - рудник „Бабино” и с Трудова книжка № 63/21.02.1981 г. : При извършената проверка на първичната документация на „Мини Б. дол” ЕАД - [населено място] дол, приета в ООА, безспорно е установено, че жалбоподателят не фигурира в разплащателните ведомости за посочените в образца и трудовата книжка периоди.

Решаващият орган е установил, че представеният образец на Удостоверение №12/15.02.2000 г. е антидатиран, тъй като в бланката на която е издаден, е вписан чл. 40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Последното наименование е от 01.01.2003 г. /ДВ, бр. 19/2003 г./, като към 15.02.2000 г. заглавието на наредбата е Наредба за пенсиите. Вписаното правно основание за категоризирането на труда е г. 1, б. „и” от ПКТП /отм./, каквато буква в т. 1 от правилника не съществува.

Установено е също, че от периодите в С. „Б. дол”, вписани в ТК № 63/21.02.1981 г., първият период: 01.06.1981 г.- 01.03.1984 г., е вписан на стр. 10-11 със застъпване с отразен стаж в АПК „Драгоман” и РПК „С.”, като се има предвид не застъпване в периодите, а в записите. Коментираният запис действително застъпва записите пред и след него, като стажът не е заверен съгласно изискванията на Н. и на т. 6 от Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж, съгласно която в трудовата книжка се вписва и продължителността на придобития от работника или служител

трудова стаж към датата на прекратяване на трудовия договор, изчислена по посочения в т. 7 от инструкцията начин, която се отбелязва на следващия ред под вписването за напускане на работа с цифри и думи и се подпечатва с печата на учреждениято, предприятието или организацията по начин да засегне двете страници. Застъпването на записите, липсата на място за приключване на периода обосновават извода, че същият е вписван допълнително между два вече съществуващи записи в трудовата книжка.

Предвид изложеното, съдът счита, че в случая е налице официален документ, който не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не следва ползва с формална доказателствена сила (Решение № 9326 от 13.07.2017 г. по адм.д.2325/2017 г. на ВАС).

- Относно осигурителния стаж в СП „Б.“ за периода от 01.08.1986 г. до 06.03.1988 г., удостоверен в Трудова книжка № 63/21.02.1981 г.: При проверка редовността на документите, длъжностното лице по ПО е установило, че при заверката на стажа липсва изискуемият печат на учреждениято.

В случая е налице несъответствие с изискването на чл. 6, ал. 1 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж от 1987 г., съгласно която разпоредба продължителността на трудовия стаж, придобит от работника в предприятието, се записва с цифри и думи и се подписва от счетоводителя и ръководителя на предприятието, като се подпечатва с печата на предприятието.

- Относно осигурителния стаж и осигурителния доход в „А.“ - клон С. за периода от 22.11.1989 г. до 07.09.1998 г. на длъжност пещар рингова пещ и в обр. УП-2 № 37/16.09.1998 г., удостоверен в Трудова книжка № 63/21.02.1981 г.: Видно от документите по административната преписка, с решение на УС на дружеството от 01.09.1989 г., се преустановява дейността на АПК „С.“ и на основание чл.11, ар.2 от Указ№56 за стопанска дейност и указ №922/19.05.1989 г. за ползване на земята и осъществяването на стопанска дейност, от 05.09.1989 г. е създадено Акционерна агрофирма /ААФ/ „С.“. На основание решение от 10.04.1991 г. на УС на ААФ „С.“, съгл.чл.11, ал.1 от ППУСД и чл.26, ал.1 ,т.7 от П. е реорганизиран в пет поделения, а именно: „А.“-С., „Предприятие за промишлени стоки и услуги“ – С., „Предприятие за строително-монтажни дейности“-кв.В., „Промислено предприятие“ – кв.И. и „Промислено предприятие“ - кв.В..

В ТК за работодател от 22.11.1989 г. е посочен П. кл. С., а от 06.10.1992 г. до 07.09.1998 г. - „А.“, като всички вписвания са подпечатани с печат на „А.“ С., С.. Както бе посочено по-горе, „А.“ - С. е създадено с решение на УС на ААФ „С.“ от 10.04.1991 г., което изключва с печата на предприятието да е подпечатвана трудова книжка три години по-рано - на 22.11.1989 г.

Според ТК, трудът е от първа категория по т. 4а, б. „и“ от ПКТП, което не съответства на отразената в трудовата книжка дейност, тъй като в посочената разпоредба изчерпателно са изброени правоимащите по нея - вадачи, редачи и пекари на рингови пещи в керамичната промишленост, като не е включена длъжност пещар рингова пещ.

В обр. УП-2 № 37/16.09.1998 г. е вписано, че е спазен чл. 9 /без посочване от кой нормативен акт/ и § 111 от ППЗО /вместо ППЗП/. Към датата на издаване на удостоверението - 16.09.1998 г., чл. 9 от ЗП е отменен, а чл. 9 от ППЗП

регламентира неотнoсим към издаденoтo удостоверение ред за отстраняване на грешки и непълнoти в решенията на ТЕЛК.

По данни от писмo с вх. № 2113-21-919#27/10.08.2021 г. в приетата в ООА документация на „А.“ С. липсват данни за лицето. В този случай жалбоподателят представя некоректна справка за прекратен осигурител, тъй като ведомостите на „А.“ С. са към АПК „С.“ е оглед на правоприемството.

Предвид изложенoтo и неотговарящите на обективната действителност данни, настоящият състав приема, че правилно пенсионният орган е приел, че ТК № 63/21.02.1981г. не се явява годно доказателствено средство относно стаж на жалбоподателя в „А.“ - клон С..

Споделят се изводите на пенсионния орган и по отношение на незачитането на осигурителния стаж във „Предприятие за ремонт и строителство“ за периода от 14.09.1998 г. до 22.12.1998 г. на длъжност пазач, удостоверяен в Трудова книжка № 63/21.02.1981 г. В случая безспорно е установено, че завереният стаж е след прекратяването на осигурителя с Решение № 4/20.06.1997 г. по ф. д. № 11663/1991 на СГС. В тази връзка жалбоподателят претендира, че е продължавал да работи като пазач и след прекратяването на предприятието, тъй като и след тази дата останали активи, които трябвало да бъдат опазени до тяхната реализация. Това твърдение е неправилно, тъй като предприятието вече не е съществувало в правния мир, не е имало собственост и от негово име не може да се оформя трудова книжка (няма органи на управление, които да я подпишат и подпечатат).

Доколкото процесният период е след 01.01.1997 г., за лицето следва да са подавани данни по чл. 5. ал. 4 от КСО в Р.. Такива в случая липсват, което също се явява индигия за нередовен запис в трудовата книжка.

С оглед всичко изложено, съдът приема, че липсата на документация или пълна такава при осигурителя, съответно в архива за съхранение, е пречка за упражняване на правото на пенсия. Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, са законосъобразни и като такива следва да бъдат потвърдени. Този извод не се разколебава от представените от жалбоподателя по делото писмени доказателства, които не могат да послужат за попълване на доказателствената празнота, касателно продължителността на трудовия стаж на С..

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. С., с ЕГН :[ЕГН], с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], пощенска кутия №48, срещу Решение №2153-21-88 от 25.02.2022 г. на Директора на ТП на НОИ –С. град, с което е оставена без уважение подадената от М. С. С. жалба срещу разпореждане № [ЕГН]/272 от 26.11.2021 г. на Ръководителя по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА М. С. С., с ЕГН :[ЕГН], с адрес [населено място], да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 150 лева, съставляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: